

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.III.10.203/2014/6.szám

A Kúria a dr. P. Horváth István ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt Kormányhivatal Nyugdíjbiztosítási Igazgatósága alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 17.M.2208/2013. szám alatt indított és a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. október 2-án kelt 17.M.2208/2013/4. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.M.2208/2013/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a magyar állam viseli.

I n d o k o l á s

Az alperes a 2012. július 12. napján kelt elsőfokú határozatával a

felperes nyugdíjjogosultság megállapításához figyelembe vehető szolgálati idejét 36 év 343 napban, míg a nők kedvezményes öregségi nyugdíjához figyelembe vehető jogosultsági idejét 36 év 316 napban állapította meg. A felperes fellebbezése folytán eljáró Főigazgatóság Jogorvoslati Főosztálya a 2013. február 25. napján kelt másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta, megállapítva, hogy 1979. január 23-tól 1983. június 30-ig terjedő időn belül csak az 1982. július 1-jétől 1982. december 31-ig terjedő időszak került elismerésre, mivel az azon felüli időszakokra a M. T. nem jelentette be a felperest. A felperes megbízási jogviszony keretében került foglalkoztatásra, amely a foglalkoztatás időpontjában hatályos jogszabály, valamint az elnöki honorárium szabályzat alapján nem minősült társadalombiztosítási kötelezettség alá eső jogviszonynak, ezért a kifizetésekből nyugdíjjárulék levonása nem történt.

A felperes kereseti kérelmében kérte a jogszabálysértő alperesi határozat bírósági felülvizsgálatát és az 1979. január 23. - 1983. június 30. napja közötti időszakban vágóasszisztensként történt foglalkoztatásának szolgálati időként történő elismerését. Álláspontja szerint igazolta 55 darab szerződéssel a foglalkoztatása tényét erre az időszakra vonatkozóan, az alperes azonban ezt az időszakot szolgálati időként nem vette figyelembe, ezért a társadalombiztosítási határozatok sértik a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 2. § (3) bekezdés, 3. § (2) bekezdés, 50. § (1) bekezdés, 72. § e) pont rendelkezéseit. Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéleti érvelése szerint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.) 37. § (1), (4) bekezdés és a 43. § (2), valamint 100. § (1) és (2) bekezdéséből levezethetően a felperes egykorú eredeti okirattal sem, a foglalkoztató által kiállított igazolással sem és egyéb hitelt érdemlő módon sem tudta bizonyítani, hogy az előírt nyugdíjjárulékot a perbeli időszakra vonatkozóan megfizette. Az alperes nyilvántartásában a perbeli időszakra vonatkozóan nyugdíjjárulék megfizetését igazoló adatok nem voltak fellelhetőek, az alperes által lefolytatott ellenőrzés eredményeképp a teljes körűen feltárt tényállás alapján az volt megállapítható, hogy a vitatott időszakban a felperes megbízási jogviszony keretében került foglalkoztatásra és erre az időszakra a foglalkoztató nem fizetett nyugdíjjárulékot, mivel a megbízási jogviszony a vitatott időszakban a hatályos jogszabályok szerint nem minősült társadalombiztosítási kötelezettség alá tartozónak.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, annak hatályon kívül helyezését és új határozat hozatalát

kérve. Sérelmezte, hogy a bíróság nem vizsgálta a társadalombiztosításról szóló 1975. évi II. törvény (a továbbiakban: T.) 104. § rendelkezését annak ellenére, hogy arra kereseti kérelmében hivatkozott. Álláspontja szerint azzal, hogy a bíróság nem vizsgálta, hogy a megbízási szerződésekkel lefedett időszakban a felperes biztosítottnak tekintendő-e, megsértette a társadalombiztosítási törvény végrehajtásáról szóló 17/1975. (VI.14.) MT rendelet (a továbbiakban: R.) rendelkezéseit. A bíróság a Tny. 37. §, 38. § rendelkezéseit helytelenül értelmezve téves jogi következtetésekre jutott, amikor megállapította, hogy az alperes csak azt az időt ismerheti el szolgálati időként, amire az előírt nyugdíjjárulékot a felperestől levonták. Sérelmezte, hogy a bíróság mellőzte a felperes által becsatolt 55 darab hiteles szerződés vizsgálatát és iratellenesen azt állapította meg, hogy a teljes körűen feltárt tényállás szerint a felperes nem munkaviszony, hanem megbízási jogviszony keretében volt foglalkoztatva. Az ítéleti megállapításokkal szemben a vizsgálati időszakban hatályos T. 10. § rendelkezését az R. és a 3/1975. (VI.14.) SZOT szabályzattal egységes szerkezetben kellett alkalmazni, amely szerint a felperes, mint megbízási jogviszonyban álló, személyesen munkát végző, biztosítottnak volt tekintendő. Hivatkozott a felperes arra, hogy sem az alperes, sem a foglalkoztató nem közölte, hogy a M. T. elnökének 5/1975. számú utasítása, amely rendelkezett a M. T. műsorainak készítésében közreműködő, nem munkaviszonyban álló dolgozók foglalkoztatási feltételeiről és díjazásáról, azonos-e az „Elnöki honorárium szabályzat” megjelölésű okirattal. Álláspontja szerint a Tny. 38. § (2) bekezdése esetében nem volt alkalmazható. A felülvizsgálati érvelés szerint a T. 104. §-ból következően a szolgálati idő utólagos megállapítását nem érinti, hogy a felperes díjazásából a foglalkoztató vont-e le nyugdíjjárulékot vagy sem. A bíróság nem vizsgálta, hogy a felperes foglalkoztatása idején történt járuléklevonással kapcsolatos foglalkoztatói nyilatkozat valós-e, ennek ellenére döntése alátámasztásaként elfogadta. Hivatkozott arra, hogy a bíróság az alperesi határozatban foglalt, nem kellően bizonyított tények és körülmények alapján állapította meg a tényállást és vont le okszerűtlen következtetéseket. Sérelmezte, hogy a bíróság elzárkózott a keresetlevél mellékleteként becsatolt megbízási szerződések, mint okirati bizonyítékok vizsgálatától. Ebből kifolyólag a bíróság a bizonyítékokat nem értékelte megfelelően.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte, hivatkozva arra, hogy a feltárt tényállásból a bíróság okszerű jogi következtetést vont le a Tny. 43. § (2) bekezdés, 2. § (1) bekezdés, 4. § (1) bekezdés a) pont helyes alkalmazásával. Kiemelte, hogy az alperes a Tny. 100. § (1)-(2) bekezdés rendelkezései alapján tett eleget hatósági ellenőrzési kötelezettségének a M. Zrt. és a M. T. telephelyein, ezzel a

tényállás felderítési kötelezettségének eleget tett. Az alperesnek nem volt feladata a megbízási szerződések minősítése. Az alperes érvelése szerint a szellemi szabad foglalkozásúakra a 3/1975.(VI.14.) SZOT szabályzat 244/A. §-a szerint a biztosítás 1986. március 1. napjától terjed ki. A felperes által csatolt szerződések társadalombiztosítási kötelezettséggel kapcsolatos adatokat nem tartalmaztak, azzal kapcsolatban egykorú okirat nem volt fellelhető.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott az alábbiak szerint.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem tartalmának megfelelően [Pp. 3. § (2) bekezdés] a Pp. 206. § (1) bekezdés, a Tny. 43. § (2) bekezdése, a 37. §-a és a 38. §-a alapján vizsgálta felül.

A felperes az eljárás során hivatkozott arra, hogy a vitás időszakban folyamatosan (a közigazgatási eljárásban is és a kereseti kérelme mellékleteként is csatolt) eseti megbízásokról szóló szerződések teljesítése mellett rendszeresen és személyesen munkát végző személynek minősült, akire ennél fogva a biztosítás kiterjedt. Peradat, hogy a felperes 1979. január 29-től 1982. június 30. napjáig megbízási szerződéssel külsős vágó asszisztensként az MT.Drámai Főosztályán, illetve Főszerkesztőségén, 1982. június 1-jétől 1982. december 31-ig határozott idő munkaszerződéssel munkaviszonyban, belsőként az MT. Drámai Főszerkesztőségén dolgozott.

A jogvita elbírálása során a Kúriának azt kellett vizsgálnia, hogy a munkaügyi bíróság jogszabálysértés nélkül, az eljárásjogi szabályok betartása mellett érdemben helytálló döntést hozott-e vagy sem, illetve a felülvizsgálati kérelemben felhozott jogszabálysértések megvalósultak-e a döntés meghozatalakor.

Rámutat a Kúria, hogy nem a felperesi tevékenység ellátását vonta kétségbe a társadalombiztosítási szerv, amikor további szolgálati idő beszámítását nem tette lehetővé a felperes számára, hanem azt vizsgálta, hogy a jogviszony alatt kiterjedt-e a felperesre a teljes időtartamra a biztosítás vagy sem. Megfelelt-e ezen időtartam alatt a felperes foglalkoztatása az akkor hatályos rendelkezéseknek.

Nem kétséges, hogy a felperes az általa szolgálati időnek beszámítani kért időben az állított tevékenységet (vágó asszisztens) folytatta az MT-nél, ezt a becsatolt szerződésekkel igazolta. Ez így azonban a szolgálati idő megállapítására akkor,

amikor a foglalkoztatás nem munkaviszony keretében belül, hanem megbízási jogviszony alapján történik, nem elégséges.

A biztosítás fennállásának igazolására a Tny.vhr. 31. §-a kifejezetten egykorú okirati bizonyítékot ír elő. A felperes által csatolt szerződések azt támasztották alá, hogy a felperes ugyan ténylegesen megbízási jogviszonyban tevékenykedett a perbeli időben, azonban az volt megállapítható, hogy ebben az időszakban a foglalkoztató nyugdíjjárulékot a hatályos jogszabályoknak megfelelően nem fizetett, így a megbízási jogviszony alapján történt kifizetésekből nyugdíjjárulék levonása sem történt.

A Tny. 43. § (2) bekezdése értelmében a társadalombiztosítási igazgatási szervek nyilvántartásai alapján nem igazolt szolgálati időket - ha jogszabály másként nem rendelkezik - abban az esetben kell figyelembe venni, ha azokat az igénylő a foglalkoztató által kiállított egykorú eredeti okirattal (igazolással) vagy a foglalkoztató eredeti nyilvántartásai alapján kiállított igazolással, vagy egyéb hitelt érdemlő módon bizonyítja.

A Tny. 2. § (1) bekezdése értelmében a társadalombiztosítási nyugdíj fedezetére az 1997. évi LXXX. törvény rendelkezései szerint járulékot kell fizetni.

A Tny. 4. § (1) bekezdés h) pontja határozza meg a szolgálati idő fogalmát, amely szerint szolgálati idő az az időszak, amely alatt a biztosított nyugdíjjárulék fizetésére kötelezett volt vagy nyugdíjjárulékot fizetett.

A felperes által szolgálati időként beszámítani kért 1979. január 23-tól 1983. június 30-ig terjedő időszak (megbízási szerződés alapján végzett munka) a társadalombiztosítási nyilvántartásban nem szerepel. A M. T. Zrt. 2009. szeptember 8. napján kelt nyilatkozata szerint a perbeli időszakban a megbízási jogviszonyban foglalkoztatottak nem fizikai, hanem szellemi tevékenységet végzőknek - szellemi szabad foglalkozásúnak - minősültek, amelyek nem voltak szolgálati időre jogosító jogviszonyok, így társadalombiztosítási kötelezettséget sem alapoztak meg.

A 3/1975.(VI.14.) SZOT szabályzat 1983. január 1. napjától hatályos 3/A. §-a alapján az eseti megbízási jogviszony alapján munkát végzők biztosítását a társadalombiztosításról szóló 1975. évi II. törvény (T.) végrehajtásáról szóló 17/1975.(VI.14.) MT rendelet (R.) 7. §-a alkalmazásával a megbízási teljesítésekor kell elbírálni.

A szellemi szabad foglalkoztatást folytatókra a biztosítás a 3/1975.(VI.14.) SZOT szabályzat 244/A. §-ának 1986. március 1. napján való hatályba lépésétől kezdődően terjed ki.

A felperes által becsatolt megbízási szerződések eseti megbízásról, tiszteletdíjról szóltak, az MT a teljesítésekre és kifizetésekre vonatkozó igazolásokat az alperes megkeresésére nem tudott szolgáltatni. A becsatolt szerződések társadalombiztosítási kötelezettséggel kapcsolatban adatokat nem tartalmaztak, a felperes bizonyítási indítványt nem tett, így bizonylatok hiányában helyesen állapította meg a munkaügyi bíróság, hogy a vitatott idő szolgálati időként nem ismerhető el.

Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdés alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A felperes az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költsége megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles.

A Kúria a felülvizsgálati eljárás illetékéről a Tny. 81. §-a alapján határozott figyelemmel arra, hogy a társadalombiztosítási perek tárgyi illeték- és költségmentesek.

Budapest, 2014. december 8.

Dr. Zanathy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Farkas Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

kúriai tisztviselő

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv. III.10.203/2014/6.szám

A Kúria a dr. P. Horváth István ügyvéd (1039 Budapest, Jókai u. 25.) által képviselt felperes neve (1125 Budapest, Zirzen Janka u. 25.) felperesnek a dr. Groholszky Judit jogtanácsos által képviselt Budapest Főváros Kormányhivatala Nyugdíjbiztosítási Igazgatósága (1430 Budapest, Pf. 38.) alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 17.M.2208/2013. szám alatt indított és a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. október 7-én kelt 17.M.2208/2013/4. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.M.2208/2013/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a magyar állam viseli.

I n d o k o l á s

Az alperes a 2012. július 12. napján kelt 11-11362/2012/5. számú elsőfokú határozatával a felperes nyugdíjjogosultság megállapításához figyelembe vehető szolgálati idejét 36 év 343 napban, míg a nők kedvezményes öregségi nyugdíjához figyelembe vehető jogosultsági idejét 36 év 316 napban állapította meg. A felperes fellebbezése folytán eljáró Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság Jogorvoslati Főosztálya a 2013. február 25. napján kelt 55-09836/2012/0015. számú másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta, megállapítva, hogy 1979. január 23-tól 1983. június 30-ig terjedő időn belül csak az 1982. július 1-jétől 1982. december 31-ig terjedő időszak került elismerésre, mivel az

azon felüli időszakokra a Magyar Televízió nem jelentette be a felperest. A felperes megbízási jogviszony keretében került foglalkoztatásra, amely a foglalkoztatás időpontjában hatályos jogszabály, valamint az elnöki honorárium szabályzat alapján nem minősült társadalombiztosítási kötelezettség alá eső jogviszonynak, ezért a kifizetésekből nyugdíjjárulék levonása nem történt.

A felperes kereseti kérelmében kérte a jogszabálysértő alperesi határozat bírósági felülvizsgálatát és az 1979. január 23. - 1983. június 30. napja közötti időszakban vágóasszisztensként történt foglalkoztatásának szolgálati időként történő elismerését. Álláspontja szerint igazolta 55 darab szerződéssel a foglalkoztatása tényét erre az időszakra vonatkozóan, az alperes azonban ezt az időszakot szolgálati időként nem vette figyelembe, ezért a társadalombiztosítási határozatok sértik a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 2. § (3) bekezdés, 3. § (2) bekezdés, 50. § (1) bekezdés, 72. § e) pont rendelkezéseit. Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéleti érvelése szerint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.) 37. § (1), (4) bekezdés és a 43. § (2), valamint 100. § (1) és (2) bekezdéséből levezethetően a felperes egykorú eredeti okirattal sem, a foglalkoztató által kiállított igazolással sem és egyéb hitelt érdemlő módon sem tudta bizonyítani, hogy az előírt nyugdíjjárulékot a perbeli időszakra vonatkozóan megfizette. Az alperes nyilvántartásában a perbeli időszakra vonatkozóan nyugdíjjárulék megfizetését igazoló adatok nem voltak fellelhetőek, az alperes által lefolytatott ellenőrzés eredményeképp a teljes körűen feltárt tényállás alapján az volt megállapítható, hogy a vitatott időszakban a felperes megbízási jogviszony keretében került foglalkoztatásra és erre az időszakra a foglalkoztató nem fizetett nyugdíjjárulékot, mivel a megbízási jogviszony a vitatott időszakban a hatályos jogszabályok szerint nem minősült társadalombiztosítási kötelezettség alá tartozónak.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, annak hatályon kívül helyezését és új határozat hozatalát kérve. Sérelmezte, hogy a bíróság nem vizsgálta a társadalombiztosításról szóló 1975. évi II. törvény (a továbbiakban: T.) 104. § rendelkezését annak ellenére, hogy arra kereseti kérelmében hivatkozott. Álláspontja szerint azzal, hogy a bíróság nem vizsgálta, hogy a megbízási szerződésekkel lefedett időszakban a felperes biztosítottnak tekintendő-e, megsértette a társadalombiztosítási törvény végrehajtásáról szóló 17/1975. (VI.14.) MT rendelet (a továbbiakban: R.) rendelkezéseit. A bíróság a Tny. 37. §, 38. § rendelkezéseit helytelenül értelmezve

téves jogi következtetésekre jutott, amikor megállapította, hogy az alperes csak azt az időt ismerheti el szolgálati időként, amire az előírt nyugdíjjárulékot a felperestől levonták. Sérelmezte, hogy a bíróság mellőzte a felperes által becsatolt 55 darab hiteles szerződés vizsgálatát és iratellenesen azt állapította meg, hogy a teljes körűen feltárt tényállás szerint a felperes nem munkaviszony, hanem megbízási jogviszony keretében volt foglalkoztatva. Az ítéleti megállapításokkal szemben a vizsgálati időszakban hatályos T. 10. § rendelkezését az R. és a 3/1975.(VI.14.) SZOT szabályzattal egységes szerkezetben kellett alkalmazni, amely szerint a felperes, mint megbízási jogviszonyban álló, személyesen munkát végző, biztosítottnak volt tekintendő. Hivatkozott a felperes arra, hogy sem az alperes, sem a foglalkoztató nem közölte, hogy a Magyar Televízió elnökének 5/1975. számú utasítása, amely rendelkezett a Magyar Televízió műsorainak készítésében közreműködő, nem munkaviszonyban álló dolgozók foglalkoztatási feltételeiről és díjazásáról, azonos-e az „Elnöki honorárium szabályzat” megjelölésű okirattal. Álláspontja szerint a Tny. 38. § (2) bekezdése esetében nem volt alkalmazható. A felülvizsgálati érvelés szerint a T. 104. §-ból következően a szolgálati idő utólagos megállapítását nem érinti, hogy a felperes díjazásából a foglalkoztató vont-e le nyugdíjjárulékot vagy sem. A bíróság nem vizsgálta, hogy a felperes foglalkoztatása idején történt járuléklevonással kapcsolatos foglalkoztatói nyilatkozat valós-e, ennek ellenére döntése alátámasztásaként elfogadta. Hivatkozott arra, hogy a bíróság az alperesi határozatban foglalt, nem kellően bizonyított tények és körülmények alapján állapította meg a tényállást és vont le okszerűtlen következtetéseket. Sérelmezte, hogy a bíróság elzárkózott a keresetlevél mellékleteként becsatolt megbízási szerződések, mint okirati bizonyítékok vizsgálatától. Ebből kifolyólag a bíróság a bizonyítékokat nem értékelte megfelelően.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte, hivatkozva arra, hogy a feltárt tényállásból a bíróság okszerű jogi következtetést vont le a Tny. 43. § (2) bekezdés, 2. § (1) bekezdés, 4. § (1) bekezdés a) pont helyes alkalmazásával. Kiemelte, hogy az alperes a Tny. 100. § (1)-(2) bekezdés rendelkezései alapján tett eleget hatósági ellenőrzési kötelezettségének a MAFILM Zrt. és a Magyar Televízió telephelyein, ezzel a tényállás felderítési kötelezettségének eleget tett. Az alperesnek nem volt feladata a megbízási szerződések minősítése. Az alperes érvelése szerint a szellemi szabad foglalkozásúakra a 3/1975.(VI.14.) SZOT szabályzat 244/A. §-a szerint a biztosítás 1986. március 1. napjától terjed ki. A felperes által csatolt szerződések társadalombiztosítási kötelezettséggel kapcsolatos adatokat nem tartalmaztak, azzal kapcsolatban egykorú okirat nem volt fellelhető.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott az alábbiak szerint.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem tartalmának megfelelően [Pp. 3. § (2) bekezdés] a Pp. 206. § (1) bekezdés, a Tny. 43. § (2) bekezdése, a 37. §-a és a 38. §-a alapján vizsgálta felül.

A felperes az eljárás során hivatkozott arra, hogy a vitás időszakban folyamatosan (a közigazgatási eljárásban is és a kereseti kérelme mellékleteként is csatolt) eseti megbízásokról szóló szerződések teljesítése mellett rendszeresen és személyesen munkát végző személynek minősült, akire ennél fogva a biztosítás kiterjedt. Peradat, hogy a felperes 1979. január 29-től 1982. június 30. napjáig megbízási szerződéssel külsős vágó asszisztensként az MTV Drámai Főosztályán, illetve Főszerkesztőségén, 1982. június 1-jétől 1982. december 31-ig határozott idő szerződésével munkaviszonyban, belsőként az MTV Drámai Főszerkesztőségén dolgozott.

A jogvita elbírálása során a Kúriának azt kellett vizsgálnia, hogy a munkaügyi bíróság jogszabálysértés nélkül, az eljárásjogi szabályok betartása mellett érdemben helytálló döntést hozott-e vagy sem, illetve a felülvizsgálati kérelemben felhozott jogszabálysértések megvalósultak-e a döntés meghozatalakor.

Rámutat a Kúria, hogy nem a felperesi tevékenység ellátását vonta kétségbe a társadalombiztosítási szerv, amikor további szolgálati idő beszámítását nem tette lehetővé a felperes számára, hanem azt vizsgálta, hogy a jogviszony alatt kiterjedt-e a felperesre a teljes időtartamra a biztosítás vagy sem. Megfelelt-e ezen időtartam alatt a felperes foglalkoztatása az akkor hatályos rendelkezéseknek.

Nem kétséges, hogy a felperes az általa szolgálati időnek beszámítani kért időben az állított tevékenységet (vágó asszisztens) folytatta az MTV-nél, ezt a becsatolt szerződésekkel igazolta. Ez így azonban a szolgálati idő megállapítására akkor, amikor a foglalkoztatás nem munkaviszony keretében belül, hanem megbízási jogviszony alapján történik, nem elégséges.

A biztosítás fennállásának igazolására a Tny.vhr. 31. §-a kifejezetten egykorú okirati bizonyítékot ír elő. A felperes által csatolt szerződések azt támasztották alá, hogy a felperes ugyan ténylegesen megbízási jogviszonyban tevékenykedett a perbeli időben, azonban az volt megállapítható, hogy ebben az időszakban a foglalkoztató nyugdíjjárulékot a hatályos jogszabályoknak

megfelelően nem fizetett, így a megbízási jogviszony alapján történt kifizetésekből nyugdíjjárulék levonása sem történt.

A Tny. 43. § (2) bekezdése értelmében a társadalombiztosítási igazgatási szervek nyilvántartásai alapján nem igazolt szolgálati időket - ha jogszabály másként nem rendelkezik - abban az esetben kell figyelembe venni, ha azokat az igénylő a foglalkoztató által kiállított egykorú eredeti okirattal (igazolással) vagy a foglalkoztató eredeti nyilvántartásai alapján kiállított igazolással, vagy egyéb hitelt érdemlő módon bizonyítja.

A Tny. 2. § (1) bekezdése értelmében a társadalombiztosítási nyugdíj fedezetére az 1997. évi LXXX. törvény rendelkezései szerint járulékot kell fizetni.

A Tny. 4. § (1) bekezdés h) pontja határozza meg a szolgálati idő fogalmát, amely szerint szolgálati idő az az időszak, amely alatt a biztosított nyugdíjjárulék fizetésére kötelezett volt vagy nyugdíjjárulékot fizetett.

A felperes által szolgálati időként beszámítani kért 1979. január 23-tól 1983. június 30-ig terjedő időszak (megbízási szerződés alapján végzett munka) a társadalombiztosítási nyilvántartásban nem szerepel. A Magyar Televízió Zrt. 2009. szeptember 8. napján kelt nyilatkozata szerint a perbeli időszakban a megbízási jogviszonyban foglalkoztatottak nem fizikai, hanem szellemi tevékenységet végzőknek - szellemi szabad foglalkozásúnak - minősültek, amelyek nem voltak szolgálati időre jogosító jogviszonyok, így társadalombiztosítási kötelezettséget sem alapoztak meg.

A 3/1975.(VI.14.) SZOT szabályzat 1983. január 1. napjától hatályos 3/A. §-a alapján az eseti megbízási alapján munkát végzők biztosítását a társadalombiztosításról szóló 1975. évi II. törvény (T.) végrehajtásáról szóló 17/1975.(VI.14.) MT rendelet (R.) 7. §-a alkalmazásával a megbízási teljesítésekor kell elbírálni.

A szellemi szabad foglalkoztatást folytatókra a biztosítás a 3/1975.(VI.14.) SZOT szabályzat 244/A. §-ának 1986. március 1. napján való hatályba lépésétől kezdődően terjed ki.

A felperes által becsatolt megbízási szerződések eseti megbízásról, tiszteletdíjról szóltak, az MTV a teljesítésekre és kifizetésekre vonatkozó igazolásokat az alperes megkeresésére nem tudott szolgáltatni. A becsatolt szerződések társadalombiztosítási kötelezettséggel kapcsolatban adatokat nem tartalmaztak, a felperes bizonyítási indítványt nem tett, így bizonylatok hiányában helyesen állapította meg a munkaügyi bíróság, hogy a vitatott idő szolgálati időként nem ismerhető el.

Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdés alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A felperes az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költsége megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles.

A Kúria a felülvizsgálati eljárás illetékéről a Tny. 81. §-a alapján határozott figyelemmel arra, hogy a társadalombiztosítási perek tárgyi illeték- és költségmentesek.

Budapest, 2014. december 8.

Dr. Zanathy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Farkas Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

kúriai tisztviselő